

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

In Amos, Abdiam, Et Ionam Prophetas, Commentarij Francisci Lamberti Auenionensis

Lambert, François

Argentorati, 1525

VD16 B 3868

Pars Secvnda. Secundo, scribitur prædicatio eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35983

lit, sicut ab initio, dicens: Surge, & uade &c. Qui non ut antè, iubenti contradixit, sed confestim abiit, iuxta uerbum Dei præcipientis, in Ninuen, quæ trium dierum fuisse dicitur, quod de circuitu quidam intelligunt. Quidam uero aliud putant, nempe, quod tribus diebus poterant circumiri omnes uici eius à Iona Propheta. Sed parum refert, hoc an aliud adferas, tamen si posterius magis arridet, eo quod Ionas tribus diebus ciuitatis uicos circumierit.

Hic non frustra à nonnullis queritur, an flagella Dei quibus Ionam adflixit, in causa fuerint, quod de nouo minime obstitit Deo præcipienti. Etenim si hoc adfirmas, quid spiritui Dei tribues? Si uero id tribuis soli spiritui, ad quid flagella conducunt? Quandoquidem nihil frustra operatur Deus. Dicimus, quod flagella opus externum non nihil retinent, cor autem minime, imò neque manum retinere possunt, nisi quatenus uis carnis à Deo frenatur. Verum non proinde flagella à Deo frustra mittuntur. Nimirum punitiones illius iustissimæ sunt, & conducunt ad Dei æquitatem, ac potentiam, nostramque duriciem agnoscendam. At solus Dei spiritus, errantium mentes ad Deum reuocat, & in fide eius confirmat. Idcirco concludimus, quod non uis flagellorum, sed spiritus sancti, Ionas resipuit, & Dei præcepto ceruicem propriam inclinauit.

PARS SECVNDA.

Q 2 **Et cœpit**

FRANC. LAMB. IN IONAM

Et cœpit Ionas introire in ciuitatem,
itinere diei unius, & clamauit,
& dixit: Adhuc qua
draginta dies,
& Niniue
subuertetur.

Preuidebat Ionas, **DEVM** populi Niniue misertu-
rum, si resipiscerent: uerum neutiquam licuit ei, id
exprimere. Diuinis siquidem uerbis nihil est adden-
dum. Postquam ergo accepit denuo mandatum, ambu-
lauit uno die per ciuitatem, clamans, & dicens: Adhuc
quadraginta dies, & Niniue subuertetur. Iudicium fu-
it **DOMINI**, ut huius uerbi terrore adfligerentur.
Volebat quoque illis Deus spiritum suum infundere, quo
& ueritatem agnoscerent, & humiliarentur, confunde-
rentur; per id impij ex Israël, qui Niniuitis ad unius diei
ei prædicationem conuersis, multis & summis Dei Pro-
phetis, apud eos continuis, non acquieuerunt, quin potius
eos persecuti sunt, male tractarunt, ac plurimos eor-
um occiderunt.

Quid in hoc uerbum, Adhuc quadraginta & c. pu-
tant, imò adseuerant, esse Dei sententiam, distinguens
sententiam à consilio, docentes illam mutari, istud uero
minime. Deus, inquiunt, & si plerumq; mutat sententi-
am, consilium nunquam. Miror certe, quid cause illis fue-
rit,

rit, ut **D**e*i* consilium ab eius sententia diuiserint, cum idem omnino sint. **N**imirum, quemadmodum immutabilis est **D**e*i* sententia, ita & consilium eius. **S**ynonyma quidem sunt hæc: decretum, sententia, cōsiliū, & propositum.

DE **A**ltissimi.

Non est ergo dictus sermo **D**e*i* sententia, sed nuda cōminatio, in qua semper conditio intelligitur. **A**bsit enim ut consentiam his qui dicunt, tam in promissionibus, quam in sententijs **D**e*i*, conditionem intelligi. **A**bsoluta enim sunt: non conditionalia. Secus autem est de comminationibus, in quibus semper conditio est clausa. **N**am quod ad promissiones **D**e*i* spectat, querimus, an possint alicunde irritæ fieri? **S**i dicitis: **P**ossunt: querimus iterū: **P**er quid? **C**erte, non factis hominū, aut **A**ngelorum studio. **V**nde ergo? **E**t enim à **D**e*o* minime fit. **Q**uid enim promissio aut decretum **D**e*i*, nisi sermones eius, quos uult impleri? **I**dcirco æterni dicuntur, & illos non adimpleri impossibile est. **E**rgo in **D**e*i* promissionibus ac decretis, conditio minime clauditur. **S**i obijcis: **M**ulta legimus **D**eum **I**sraëlitis promississe, quibus adiecit conditionem, dicens: **S**i feceritis, **S**i audieritis, & id genus multa: **D**icimus, id genus sermones, non esse simplices promissiones, sed conditionales. **A**t nos de istis non scribimus, sed de illis tantum, quibus non est adposita conditio, & de quibus non potest quisquam tuto definire, conditionem fore supplendam.

Denique huic loco, quem tractamus, non est apposita

Q 3 conditio,

FRANC. LAMB. IN IONAM

conditio, sed necessario intelligitur, ex circumstantia textus. Quia enim Niniuitarum resipiscentium miserius fuit, liquet in uerbo prescripto conditionem fuisse inclusam, & quod non sententia, sed comminatio fuerit. Alioquin, non pro comminatione, sed pro decreto Domini enarrandum foret. Cogit autem ipsa rei gestae ueritas, ut non decretum, sed comminationem esse adfirmemus. Verum non licuit Ionæ predicanti, hanc conditionem Niniuitis reserare, nec quicquam uerbo, quod acceperat simpliciter annunciantium, contra Dei legem adiungere.

P A R S T E R T I A .

Et crediderunt uiri Niniuita Domino. Et predicauerunt ieiunium, et uestiti sunt sacco, a maiore usque ad minorem. Et peruenit uerbum ad regem Niniue, & surrexit de solio suo, & abiicit uestimentum suum a se, & indutus est sacco, & sedit in cinere, & clamauit, & dixit in Niniue, ex ore Regis & principum eius, dicens: Homines, & iumenta, & boues, & pecora, non gustent quicquam, nec pascantur, & aquam non bibant. Et operiantur saccis homines, & iumenta clament ad Dominum in fortitudine, & conuertatur uir a uia sua mala, & ab iniquitate, quæ est in manibus
eorum